

Ik neem de handschoen op!

Dankjewel Monica, ik zal me er inderdaad flink tegenaan bemoeien! En als 'oudere' ervaringsdeskundige (ik heb osteogenesis imperfecta) kan ik putten uit een 'rijke' geschiedenis.....

Herinneringen

Ik neem jullie even mee terug in de tijd. In 1971 zaten jongeren met een handicap vaak in internaten en op speciale scholen. De dokter bepaalde wat goed voor ze was en als ouders had je maar te luisteren. Eigenlijk gaven je ouders je min of meer af bij de poort van het instituut, en werd de taak van opvoeden overgenomen door de religieuze zusters of broeders, later door groepsleiding. De internaten hadden ieder hun eigen doelgroep lichamelijk gehandicapten, verstandelijk gehandicapten, blinden en slechtzienden, doven, slechthorenden en de psychiatrie. Eén ding hadden ze het zelfde: er stond een hek om heen en de internaten waren ver van de bewoonde wereld. Als je in de puberteit komt, zet je je normaal gesproken af tegen je ouders, dat is er bij mij nooit van gekomen. Toen ik 12 werd ben ik naar een internaat gegaan in de bossen van Nijmegen. Hier is wel mijn strijd begonnen, maar die is niet gestopt na mijn puberteit.....

Ik kon het toen nog niet zo benoemen, maar ik streed tegen apart-heid, het verschillend zijn, het weggestopt worden, ik wilde integratie, opgenomen worden in de "normale" samenleving.

Opkomen voor jezelf

Iedere emancipatoire beweging, van vrouwen, homoseksuelen of van mensen van een andere huidskleur, is op gang gekomen omdat er iemand is begonnen te vechten voor zijn – gelijke - plaats in de samenleving. Ook mensen met een beperking moeten opkomen voor hun rechten en dat gaat niet zonder slag of stoot. Inmiddels is het wegstoppen in internaten grotendeels verdwenen en heeft de overheid het over een participatiesamenleving.

Het gaat niet vanzelf

Maar hoe moet die participatie tot stand komen? Dat gaat niet vanzelf! Volgens mij is onze samenleving de afgelopen jaren verhard, en als je als mens met een beperking ècht wil kunnen deelnemen, is een gedegen voorbereiding op de samenleving nodig. Je eigenwaarde verhogen, doorzettingsvermogen kweken en omgaan met teleurstellingen zijn onontbeerlijk. Werken aan de ontwikkeling van je eigen vaardigheden, zelf doen wat je kan, dat mag natuurlijk van een ieder verwacht worden. Uiteindelijk zal ieder mens ook met een beperking zèlf iets van zijn leven moeten maken. Maar dat gaat vaak moeilijk als je het alleen moet doen. Je kunt ondersteuning daarbij goed gebruiken. De academie voor Zelfstandigheid is daar een mooi voorbeeld van. Samen met jou zoeken ze een weg naar een grotere zelfstandigheid, bereiden ze je voor op een actieve plaats in de maatschappij. Als we als samenleving die ondersteuning, die wegwijzer niet bieden dan betekent *participatiesamenleving* eigenlijk *zoek-het-maar-uit-samenleving!* En dan gaan we eigenlijk weer 'terug naar de bossen'.

Blijven strijden

Laten we de lessen uit het verleden niet vergeten: we kunnen leren van de oude strijders, de mensen die vroeger 'in de bossen' leefden. Zij zijn begonnen om de apart-heid aan te pakken. Zij hebben gevochten voor emancipatie, zij waren het zat om weggestopt te worden, zij zijn eigenlijk de echte grondleggers van de participatie. Zij hebben de aparticipatie-beweging in gang gezet: van apart-heid naar participatie (kijk maar eens op de site aparticipatie.nl). Zij hebben zo langzamerhand het stokje doorgegeven: pak het aan en breng het verder! Blijf strijden!

Ook ik geef nu het stokje door, maar dan van deze kettingblog. Ik geef het stokje aan: Aartjan ter Haar van Iederin!

Professionele bemoeial,
Jan Troost